

Tiểu Bang Tây Úc, Quê Hương Thứ Hai

Lục địa Úc Châu chỉ có một xứ Úc. 7 triệu 700 ngàn km² với 19 triệu dân. Riêng tiểu bang Tây Úc chiếm 2 triệu rưỡi km² và chỉ có 2 triệu người. Thật là đất rộng mà người thưa. Thử so sánh với Việt Nam:

TÂY ÚC
2,500,000km ²
2,000,000 người
VIỆT NAM
329,000km ²
60,000,000 người

Thật là cách biệt xa quá xa. Thành phố chính là Perth, nằm trên hữu ngạn sông Swan, con sông chỉ dùng để chơi thuyền Sky và Surf. thương cảng cách trung tâm thành phố 10km được bảo vệ bằng những đập đá nhơn tạo.

Ra khỏi thành phố thì đồng ruộng, nông trại ngút ngàn, rừng bụi cũng vô tận trước khi tới một xóm nhỏ, một trạm xăng hay một thắng cảnh mình muốn xem. Nhiều thắng cảnh lắm, bờ biển dài hơn 4000 km, đa dạng đẹp lúc hoàng hôn, một hòn đảo dành riêng để nghỉ mát, mấy dãy núi thấp có thác nước nho nhỏ, những hồ nuôi thiên nga, vịt trời, những khu rừng đẹp là chỗ người ta đến, ăn barbecue cuối tuần và nghỉ ngơi thoải mái.

Một vài cảnh lạ như Pinacles là một vùng đất rộng trải cát, có hàng cục đá ai đẽo rồi dựng lên như bãi chông đủ cỡ ngắn dài to nhỏ méo tròn. Bạn nào thích chuyện chường

thì có thể gọi đây là "Bát Quái Trận Đồ" của Hoàng Đông Tà sắp đặt trên Đào Hoa Đảo, hoặc trận đồ của Khổng Minh bày ở núi đánh lạc hướng địch quân. Một cảnh khác là Wave Rock, một dãy núi thấp có hình dạng của một lượn sóng to, lên cao sắp đổ xuống.

Kỳ hoa dị thảo cũng nhiều. Vào Xuân có những cánh đồng đầy hoa đại nở vàng tươi, trông rất đẹp. Hoa đại trong rừng thưa cũng nở đầy màu sắc. Đi bộ trong rừng cũng là một môn giải trí. Nhưng hãy coi chừng, phấn hoa rừng mỗi năm gây cho người ta một thứ bệnh cảm gọi là Hay fever, nên cần có thuốc ngừa hay thuốc miễn nhiễm.

Các nhà ươm cây luôn luôn sưu tầm những hoa đẹp cây lạ, kể cả những cây nhiệt đới Á Châu như xoài, mít, nhãn, ổi, mận, măng cầu, khế ngọt, chùm ruột để cho ai còn thương rau đáng mọc sau hè mua về trồng sau vườn, trồng luôn đủ thứ rau thơm ớt hiểm để ăn gói cuốn, bánh xèo cho đúng sở thích.

Đất Tây Úc có nhiều hầm mỏ, đủ thứ kể cả vàng, kim cương và uranium mà nhà nước chưa khai thác hết. Có người đi holiday lên rừng rã vàng tìm đá quý, cũng được ít nhiều đủ vui, một hai dịp may cũng được bạc triệu.

Hải sản cũng nhiều lắm. Tới mùa bào ngư, ghẹ, tôm, mussels, marreas, gappies, cá các loại, người ta đi câu bắt nhiều lắm. Đường như người dân nào ở Tây Úc đều có lần

đi bắt các loại hải sản kể trên. Điều cần biết là nhà nước Úc bảo vệ các loại lâm hải sản rất kỹ và hình phạt rất nặng cho ai vi phạm. Ví dụ, bắt bào ngư, cá, cua nhỏ hơn tiêu chuẩn ấn định, bắt nhiều hơn giới hạn sẽ bị phạt tiền, có người đã bị phạt \$20.000 vì bắt marron quá nhiều, chưa đầy 200 con, bắn một con chim gì đó trong rừng bị phạt tù.

Bờ biển Tây Úc cũng có dành riêng một khoảng dài cho ai muốn hoàn toàn tự do, tự nhiên mặc áo "zerokiri" đến làm quen với nhau, đánh bóng chuyền, bốc cát, tắm biển, phơi nắng rất đất khách vào mùa nóng, tháng 12, 1, 2... vô cửa khỏi trả tiền, sẵn sàng mời khách phương xa, không phân biệt nam phụ lão ấu.

Thành phố Perth rộng rãi, nhà thưa sạch sẽ, không náo nhiệt ồn ào như các thành phố khác ở miền Đông xứ Úc.

Dân cư ít, chừng 1 triệu người, vậy mà Perth có 4 trường đại học đào tạo hàng năm nhiều chuyên viên đủ các ngành nghề. Có lẽ vì vậy mà không thu nhận những cấp bằng, chứng chỉ nhập cảng. Người du nhập vào đây coi đó là một sự kỳ thị, nếu muốn định cư thì phải làm nghề tay trái hay tìm việc làm mới như buôn bán, may vá sổ, mở hàng ăn hay dễ nhất là làm rẫy. Xem ra thì làm nghề gì cũng khá cả. Chỉ cần chông làm vợ làm, vài ba năm thì vay tiền mua nhà, năm bảy năm sau thì xây nhà to hơn, đi xe mới. Điều quan trọng là cần cù lao động và dùng giải trí ở

Casino.

Trẻ con Việt Nam ở đây học hành khá lắm. Học sinh dân ta ở các trường mỗi năm mỗi đông hơn, người đồ đạt thành tài đã có việc làm khắp các cơ sở công tư trong tiểu bang.

Người Úc gốc Việt ước chừng 10 ngàn ở rải rác. Chưa có khu vực nào nổi tiếng Việt Nam như Calamata hay Little Saigon.

Tiểu bang Tây Úc yên tĩnh, thích hợp cho người lớn tuổi, hồi hưu.

Ái hữu Công Chính Việt Nam lạc loài tới đây không đủ đếm trên đầu ngón tay. Có người đến rồi đi tiểu bang khác để học lại, tiến thân hay tìm sinh kế khác.

Nay còn đây, thỉnh thoảng gặp nhau vui buồn dĩ vãng tương lai chỉ có 3 người AH là Nguyễn Ngọc Ánh, Phạm Văn Vi và Lê Trung Thu.

Nhớ lại ngày bỏ xứ vượt biên, mình mang cái tâm trạng là mất nước, mất nhà, mất hết những gì mình có mình thương, dấn thân vào cuộc phiêu lưu không biết về đâu. May mà được đến đây một quốc gia tự do, giàu có, bình yên, đãi ngộ mình như người bản xứ, còn đòi hỏi gì nữa mà không nhận đây làm quê hương.

Thương là thương cho người đi mà không đến bến, thương cho người ở lại quê nhà, thương cho dân tộc còn bị khống chế, thương cho tương lai con trẻ không có một con đường nào tươi sáng, và thương một số bạn bè ái hữu sống nửa đời dở khóc dở cười.

Hàng năm các AH còn ở VN có mời nhau họp mặt một lần vào dịp tết niên, Ái Hữu hải ngoại nếu còn nhớ nhau, gửi về giúp chút ít tài chánh cho cuộc họp thêm vui.

□ NGUYỄN QUANG BÁ

Đẹp

KHÚC ĐÀN

Đẹp như thế nào mới nói là đẹp?

Ta thường nói cái này đẹp, cái kia xấu, đọc bài văn khen hay, nhìn bức tranh khen khéo, nghe đàn mà cảm động, xúc cảnh mà cảm hứng.... Bấy nhiêu thứ đều gọi ra trong tâm tình ta một cảm giác riêng gọi là mỹ cảm. Mỹ cảm thường tự riêng từng người: cùng một cảnh vật, cùng một bài vẽ, cùng một bài văn, cùng một điệu hát, người kia khen là hay mà người này cho là dở; tùy sở thích của mỗi người. Nếu như vậy thì quan niệm về đẹp không có chuẩn đích hay sao? Nhưng có khi cùng một bức họa, cùng một bài văn, ai ai cũng nhận định là đẹp, ai cũng khen là hay. Có sao sở thích của ta bất nhất như thế mà có khi lại hòa hợp lại cùng một đường, tức là quan niệm về đẹp không phải là không có chuẩn đích.

Khoa "thẩm mỹ học" có phương pháp để xét cái đẹp ở mức độ nào làm cho ta cảm giác thế nào mới là đúng và cho ta biết cái đẹp là một phong thú cuộc đời, làm cho ta biết say sưa và yêu đời, gây cho ta tính tình phong nhã. Ta đem ba cái năng lực của tinh thần là "ý", "trí", và "tình", mỗi một phần cho ta biết cảm cái đẹp như thế nào.

Cái ý làm cho ta muốn bắt chước hay ta có tài thì dẫn ta đi đến sáng tạo mỹ thuật.

Cái trí làm cho ta có mỹ cảm, lấy lý trí mà yêu cái đẹp theo lẽ phải, nếu chỉ cảm động đến phần tình thôi thì là sự khoái lạc thường.

Cái tình là cảm giác quan hệ nhất ở trong cái đẹp, ta thấy cái đẹp là xiêu lòng về nó một cách cao thượng không vì ích lợi và khoái lạc là khoái lạc thanh cao, vì ta cảm thấy phẩm cách con người ta cao hơn lên.

Khi mà mỹ cảm cao thượng thì ta còn muốn người khác cũng hưởng cái đẹp như mình, càng thấy nhiều người đồng cảm như mình thì mình càng thích thú lên bấy nhiêu.

Muốn định nghĩa cái đẹp cho rõ ràng đầy đủ thì phải giải thích cái đẹp là cái gì sáng sủa, trợn vẹn, điều hòa diễn ra hình thức cảm đều giác quan, gợi mỗi tưởng tượng, khơi nguồn tình tứ, khiến cho người ta có cảm hoài, có hứng thú, mẫn ý, xứng tình, hài lòng, khoái trí. Có đủ bấy nhiêu tính cách mới là cái đẹp chân chính được. Cái đẹp chân chính đã cống hiến cho ta một sự lạc thú hoàn toàn về tinh thần tâm hồn. Đứng trước cái đẹp cả toàn thể người ta đều phấn khởi, kích thích, như muốn hôn hờ tươi cười. Ảnh hưởng cái đẹp sâu xa như thế.

Paris, 10 Mars 1996